

YARALI SERÇE

Hasan Nail Canat

YARALI SERÇE

Yayın Yönetmeni Savaş Özdemir
Editör Yasemin Muş
Kapak Resmi Derya Işık Özbay
Kapak Tasarım Sefer Koçan

31. Baskı Mart 2020
Uluslararası Seri No (ISBN) 978-975-263-201-1

TİMAŞ YAYINLARI

Adres Çağaloğlu, Alemdar Mah. Alayköşkü Cad. No:5
Fatih/İstanbul
Telefon (0212) 511 24 24
E-posta bilgi@genctimas.com

Baskı ve Cilt Sistem Matbaacılık
Sertifika No 16086
Adres Yılanlı Ayazma Sok. No:8 Davutpaşa-Topkapı / İstanbul
Tel (0212) 482 11 01

TİMAŞ YAYINLARI / 1283

+11 ROMAN / 5

Raf: 10+ Roman Öykü

KÜLTÜR BAKANLIĞI YAYINCILIK SERTİFİKA NO: 45587

© 2005 Eserin her hakkı anlaşmalı olarak Timaş Basım Ticaret ve Sanayi Anonim Şirket'i'ne aittir. İzinsiz yayımlanamaz. Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

SU! ORADA SU VAR!

“Biraz daha gayret edelim. Bu tepeyi de aştık mı Herat Vadisi’ni görürüz.”

Böyle konuşuyordu Yıldırım Reis. Ama benim dizlerimde adım atacak derman kalmamıştı. Üç gündür geceli gündüzlü yol alıyorduk. Çok az dinlenmiştik. Hemen hiç uyumamıştık. Bend-i Türkistan Dağlarında üç gündür tepelere tırmanıyor, tepelerden iniyorduk. Yıldırım Reis’in son tepe diye gösterdiği yer kat ettiğimiz yollardan daha zor geliyordu bana.

Ilık bir ilkbahar sabahıydı. Tatlı tatlı esen rüzgârın getirdiği dağ çiçeklerinin kokusu, uykusuz gözlerimi daha da ağırlaştırıyordu. Kendimi kayalardan birinin dibine atıp uyumak istiyordum. Ayaklarım ve dizlerim, taşlara çarpmaktan yara bere içindeydi.

Haybak yakınlarındaki karargâhımız üç gün önce hava saldırısına uğramıştı. Yıldırım Reis, Bend-i Türkistan Dağlarına doğru çekilmemizi emretmişti. Ruslar

bizi uçaklar ve helikopterlerle takip ediyorlardı. Elimizde hafif makineli silahlar olduğu için helikopterler pek zarar veremediler. Uçakların bombardımanına hedef olmamak için dağların yüzüne dağılmıştık. Düşman uçakları küçük bir indirme hareketi yaptı. Yıldırım Reis de o anı bekliyordu. Toparlanıp mevzilenmelerine fırsat vermeden “hücum” emrini verdi. Gerçi çok şehit verdik dağlarda. Ama düşmanı da perişan ettik. Canlarını kurtarmak için dört bir yana kaçan Rus askerleri dağlarda kaybolup gitmişlerdi, biz de Herat Vadisini hedef alıp yola çıkmıştık. Tam kırk kişiydik. İçimizde yaralı olmayan birkaç kişi vardı. Ağır yaralıları, geçtiğimiz dağ köylerine bırakmıştık.

6

Bend-i Türkistan Dağlarının Herat Vadisine bakan son tepelerinden aşağıya yuvarlanırcasına indik. Hiç kimsede bastığı yeri görecektik, gördüğü yere basacak derman kalmamıştı.

“Su! ilerde su var!..”

Bu sesi duymasaydım, beni düştüğüm yerden kimse kaldıramazdı. Yıldırım Reis dahi başıma dikiyip “kalk” dese ona, “Canım sana feda olsun. Onu al götür, ama şu perişan vücuduma müsaade et burada kalsın.” diyecektim.

İlerde görülen sıra ağaçlara doğru bir akın başladı. Su oradaydı. Ben de canımı dişime takıp yürümeye başladım. Durgun durgun akan bir derenin içine adeta dökülüyorduk.

Dereden çıktığım zaman ayağımdaki ve dizlerimdeki yaraların sızladığını fark ettim. Gömleğimden bir parça yırtıp yaralarımı kuruladım. Su uykumu kaçırdı.

mişti. Derin bir uykudan uyanmış gibi etrafımdaki insanlara şaşkın şaşkın bakıyordum. Biraz önce hayal meyal görebildiğim insanların yüzleri netleşmiş, sesleri durulmuştu. Açlığımı hissettim. Son ekmeğimi bitireli tam bir gün olmuştu. Etrafta otlardan ve ağaç yapraklarından başka yenebilecek bir şey görünmüyordu. Mücahitlerin hepsi benim durumundaydı. Hepimiz aç, yorgun ve yaralıydık.

Yıldırım Reis bir ağacın gövdesine yaslanmış, elini gözlerine siper ederek dört bir yana bakıyordu. Bulduğumuz yeri tayin etmeye çalışıyordu belki de.

– Biraz dinlenelim, dedi. ilerde Obek şehrine giden bir yol olacak yanılmıyorsam. O yola girince üç saat sonra Muğrab Nehrine kavuşuruz. Köprüyü geçer geçmez de bir han olacaktı. Orada yiyecek bir şeyler buluruz. Yola çıkmadan önce biraz dinlenelim.

Yıldırım Reis sözlerini bitirince, olduğum yere uzandım. Kendimi uykunun sıcak kollarına bıraktım.

* * *

Obek şehrine giden patikaya düşeli üç saat kadar olmuştu. Reis'in bahsettiği hana varıp karnımızı doyurabilme ihtimali bizi hayli canlandırmıştı. Ne yaralarımın sızısını, ne de elimizdeki makinelerinin ağırlığını duyuyorduk. Varacağımız handa birer parça kuru ekme de bulsak bayram edecektik. Geçtiğimiz yerlerde sebze bahçeleri ve meyve ağaçları oldukça boldu. Fakat meyveler henüz çiçek açmış, yenebilecek sebze de yetişmemişti.

Mugrab Nehri üzerindeki tahta köprüye gelince Reis'in sesi duyuldu.

– Benim bildiğim han yıkılıp, yerine otel yapılmış olmalı. Han, şu yüksek binanın yerindeydi. Köprüyü geçince Reis bizi ırmak kenarına mevzilendirip üç kişilik timi öncü olarak binaya gönderdi. Muhtemel bir tehlikeye karşı silahlarımızı hazırlamamızı emretti. Öncüler gidince on dakika kadar tetikte bekledik. Binadan iki el silah sesi geldi. Yıldırım Reis tehlike olmadığını binaya serbest gidebileceğimizi söyledi. Koşmaya başlamıştım. Koştuğumun farkında değilim. Reis:

8

– Çok mu acıktın Yaralı Serçe, diye arkamdan seslenmese belki de binaya ilk varan ben olacaktım. Reis'in sesini duyunca durdum. Biraz da utanmıştım. Yere bakışımdan neler hissettiğimi anlamıştı olacak:

– İnan ben de çok acıktım, dedi.

Gülümsedim. Saçlarımı okşadı, o da gülümsüyordu. Kalın ve çatlak dudaklarında buruk bir tebessüm vardı. Benim zayıflığımı teselli etmek için böyle konuştuğunu biliyordum. Çünkü o aylarca aç durur, yol yürüyebilirdi. Yorulmak, acıkmak nedir bilmezdi. Biz, üç günde bitip tükenmiştik ama, o derenin başında dimdik nöbet tutmuştu. iki zeytin tanesini andıran gözlerinde yılgınlığın, yorgunluğun emaresi yoktu. Heybetinden ve vakarından hiçbir şey kaybetmiyordu. Yalnız kibleye yönelip ibadet ederken mahzunlaştığını, ezikliğini görüyordum.

Binanın kapısına varınca, bizim öncülerden başka otel sahibi ve müşterilerden meydana gelen küçük bir

kalabalık tarafından karşılandık. Selamımızı alan bu insanların yüzlerinden endişe ve korku okunuyordu.

– Bakışlarınız bir acının habercisi gibi ağalar. Bize söyleyin yüzünüzdeki ıstırabın sebebini, dedi Reis.

– Hele içeri buyurun. Yolunuz uzunmuş. Önce soluğunuz genişlesin. Söyleşiriz dertlerimizi.

Böyle konuştu, yaşlıca olanı. Otelin alt katındaki geniş salona girdik. Binanın yeni olduğu her halinden belliydi. Duvarlar yağlı boya ile boyanmıştı. Masalar ve sandalyeler yep yeniydi. Başkent Kâbil'den, Herat'a ulaşan yeni yapılmış yol, bu otele ihtiyaç göstermişti...

Mücahitler, masaların etrafına üçer beşer oturup sabırsızlıkla önlerine konacak ekmeği bekliyorlardı. Ben, her zaman olduğu gibi Yıldırım Reis'in yanındaydım. Masamızda otelin sahibi ve yaşlı bir adam daha vardı. Silahlarımızı Reis'in emriyle dizlerimizin üzerine koymuştuk. Uzun müddet hiç konuşmadan bekledik. Adamlar, üzüntülü hallerinin sebebini bize hemen açıklamak istemiyorlardı.

Üzerlerinde buram buram dumanlar tüten pilav tepsileri masalara dağıldı. Pişmiş bir yemeğin kokusunu aylar sonra tekrar duymak insana garip bir heyecan veriyor. Son yediğim pilavı hatırlamıyorum. Tam bir yıl geçti üzerinden. Kâbil'de, zindandan çıkınca misafir kaldığım imamın evinde yemiştim son pilavı. Annemin pişirdiği yemekleri düşündüm. O yemekleri bir daha yiyemeyecektim. Annem! Tanımadığım bir köyün küçük mescidinde hayata gözlerini yuman annem...

– Yesene Yaralı Serçe...

Yıldırım Reis'in bu ikazı ile düşüncelerimden sıyrıldım.

– Yaralı Serçe mi?

– Biz öyle çağırırız bu delikanlıyı.

Soruyu soran yaşlı adam yüzüme şefkatle bakıyordu.

– Bakmayın çelimsiz görünüşüne. Dövüşte bizden geri kalmaz. Her sıkıntıya dayanıklıdır. Hem öksüz, hem de yetimdir.

10

Reis beni hem övmüş, hem de yaralarımı deşmişti. Yaşlı adamın “Maaşallah” dediğini duydum. Utancımdan yüzlerine bakamıyordum. Yüreğimden acı bir dalganın geçtiğini, bütün vücudumun titrediğini hissettim. Ağlamamak için kendimi zor tutuyordum.

Yemek faslı bitmişti. Masalara dağıtılan ve üst üste tazelenen çaylar mücahitlere belirgin bir canlılık getirmişti.

Alt perdeden yapılan sohbetler salonda tatlı bir uğultu meydana getiriyordu. Yalnız bizim masamızda sessizlik vardı. Yıldırım Reis çayını içerken endişeli bakışlarını yaşlı adama çevirmiş bekliyordu. Neydi bize hemen duyurmadıkları şey?

– Bu sabah, diye söze başladı yaşlı adam, Şeyh Abdullah Efendi iki yakını ile otelimize geldiler.

Yıldırım Reis'in “Şeyh Abdullah” ismini duyunca titrediğini ve sarardığını hayretle gördüm. Yaşlı adam devam etti:

– Biraz istirahat ettiler. Yemek yiyip yola çıkacaklardı. Oteli askerler bastı.

Yıldırım Reis'in heyecanı yaşıl adamı ürkütmüştü:

– Ne yaptılar Şeyh Abdullah'a?

Gökgürültüsü gibi çıkmıştı Reis'in sesi. Salonadaki uğultu birden kesildi. Kimseden "çıt" çıkmıyordu. Ben Reis'in gözlerindeki bu şimşeği iyi tanıyordum. Öfkenin işaretiydi. Dudakları kasılmış, burun delikleri genişlemişti. Bahsedilen kimseyi ben tanıyordum. Ama Yıldırım Reis'in çok sevdiği biri olmalıydı.

Yaşlı adam heyecanını yenmek için derin bir soluk aldı.

– Alıp götürdüler Haret'a.

– Bunu, gelir gelmez haber vermeliydin.

– Kusurumuzu bağışla Reis, dedi yaşlı adam, ama onlar arabayla gittiler. Çoktan Herat'a varmış olmaları lâzım.

Yıldırım Reis, gözleri kısarak bir müddet düşündü.

– Haklısın. Siz beni bağışlayın, birden öfkeye kapılıp saygısızlık ettim.

Yaşlı adam ağlamaya başladı.

– Sizin öfkenize canımız kurban. Sizin öfkeniz olmasaydı ne olurdu halimiz?

– Şeyh Abdullah'a işkence yaptılar mı?

– Kendini bilmez bir yüzbaşı vardı askerlerin başında. Aklı sıra Şeyhle alay etti. Hatta...

– Evet, hatta...

– Biraz hırpaladı.

Reis'in gözlerinde yine şimşekler çaktı. Yine yumrukları sıkıldı.

– Demek hırpaladı ha!

– Efendiye: “Sana el kaldırmanın eli kururmuş. Bak ben el kaldırıyorum sana. Bu akşam ve her akşam bu ellerle kadeh tutacağım. Ellerim hiç kurumayacak” diye bağırdı.

– Zavallı sefihler...

– Amennâ...

12

Reis ayağa kalktı. Mücahitlere doğru döndü:

– Biriniz ezan okuyun.

Ne çabuk akşam olmuştu...

* * *

Geceyi otelde geçirdik. Reis uzun bir süre plan yaptı. Herat, Afgan askerlerinin kontrolü altındaydı. Kasabalar ve köylerde mücahitler hâkimdi. Bulduğumuz yere çok yakın olan Şahrak Kasabası'ndan geç vakitte iki doktor gelip hepimizi muayene etmiş ve yaralarımızı sarmışlardı. Bu kasabanın belki otuz defa baskına uğradığını, her defasında mücahitlerin galip geldiğini anlatmışlardı. Sabah olunca bizi Herat'a kadar götürecek bir kamyon bulacaklarını söylemişlerdi. Buna en çok ben sevinmiştim. Yol yürümekten ayaklarım parçalanmıştı. Hiç birimizin bir yola çıkacak hali yoktu. Bunu Yıldırım Reis'e söylesem beni burada bırakabilirdi. Bütün istediğim Reis'in yanı başında olmak, onunla yan yana mücadele etmekti.